

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.20.663/2016/4.szám

A tanács tagjai: . Havasi Péter a tanács elnöke

. Döme Attila előadó bíró

. Zumbók Péter bíró

A felperes: felperes

A felperes képviselője:

. Bányai Judit ügyvéd

Az I. rendű alperes:

I.rendű alperes

Az I. rendű alperes képviselője:

. Magyar Balázs Ügyvédi Iroda

(ügyintéző: dr. Magyar Balázs ügyvéd)

A II. rendű alperes:

II.rendű alperes

A II. rendű alperes képviselője:

kormánytisztviselő

A per tárgya: közigazgatási jogkörben okozott kár

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

ővárosi Ítéltábla 25.Pf.20.681/2015/8.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

ővárosi Törvényszék 34.P.21.620/2014/9.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint, a II. rendű alperesnek 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 1984. óta működő, angol nyelvoktatást végző intézmény. 1989-ben a Németh-kormánytól 400 orosz nyelvtanár átképzésére kapott megbízást. Magyarországon meghonosította a „U. L. D. in T.” elnevezésű posztgraduális programot, melynek szakmai és szervező

munkájára a L. Egyetemtől az 1994-től 2006-ig terjedő 12 évre kapott felhatalmazást. A 1-i T. diplomák magyarországi kiadása 1994-ben regisztrálásra, 1997-ben engedélyezésre került.

- [2] A Magyar Köztársaság Oktatási Minisztere a 2000. március 22-én kiadott XXV./2./388./2000. számú határozatával a felperes számára engedélyezte, hogy a T300730-1439/1999. számon nyilvántartott alapítási engedéllyel rendelkező program felhasználásával „U. O. L. D. in T.” elnevezésű továbbképzési programot indítson. A határozat g) pontja szerint az indítási engedély 5 évre szólt, „ennek megfelelően a program az aláírás napját követő hónap első napjától számított 5. év eltelte után nem alkalmazható és az indítási engedélyt a nyilvántartásból hivatalból törölni kell”.
- [3] A nyelvoktatási program három részből állt: (1) egy 720 órás nyelvtanfolyamból, (2) egy 300 órás módszertani képzésből és (3) egy tematikus, 4 féléves, posztgraduális, angol szaknyelven folyó képzésből, amely már 1993-ban 6 félévre bővült speciális tanulási zavarokkal küzdő tanulók oktatásához. A képzésre beiratkozott 400 fő orosz tanár az első kettő modul sikeresen teljesítette. Az akkreditációt követően a harmadik modulra közülük már csak 100-an - a fellebbezésben foglalt pontosítás szerint 73-an - iratkoztak be.
- [4] A későbbiekben - közelebből meg nem határozott időben és módon - jutott a felperes tudomására, hogy az I. rendű alperes a felperes által nyújtott képzést nem ismeri el Magyarországon szerzhető felsőfokú szakirányú főiskolai vagy egyetemi, illetve ezekre épülő posztgraduális képzésnek, „csak egy nyelvvizsgának”, és ezt az álláspontját közölte a különböző köznevelési intézményekkel is, amelyeknek igazgatói a - felperes által nyújtott képzést elvégzett és ez alapján diplomát szerzett - tanárokat állásuk elvesztésével fenyegették, illetve más előírt szakképesítés megszerzésére kötelezték, a potenciális hallgatóknak nem ajánlották ennek a képzésnek az igénybe vételét, továbbá a nem megfelelő végzettségre hivatkozással több ízben sor is került az érintett tanár elbocsátására.
- [5] A felperes érdeklődő levelére válaszolva a 2013. szeptember 21-én és november 22-én kelt leveleiben az I. rendű alperes azt a tájékoztatást adta a felperesnek, hogy a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény (Nktv.) 98. §-ának (5) bekezdése és a 3. számú melléklete szerint köznevelési intézményben angol nyelvet az taníthat, aki mesterfokozatú angoltanári vagy egyetemi, illetve főiskolai szintű angol nyelv- és irodalom szakos tanári, illetve főiskolai szintű angol nyelvtanári szakképzettséggel rendelkezik. Annak megállapítására, hogy a külföldi oklevél által tanúsított szakképzettség megfelel-e valamely Magyarországon megszerezhető szakképzettségnek az érintett személy kérelmére a Oktatási Hivatal Magyar Ekvivalencia és Információs Központja által lefolytatott

elismerési eljárás során történik a 2001. évi C. törvény alapján. „Figyelemmel arra, hogy a D. in T. bizonyítvány az E.K-ban nem minősül felsőfokú végzettséget tanúsító okiratnak fel sem vetődhet, hogy a magyar felsőoktatásban megszerezhető oklevélként elismerhető legyen.”

A felek kérelmei

- [6] A felperes a módosított keresetében kérte az alperesek egyetemleges kötelezését 37.200.000 forint vagyoni kár és 16.900.000 forint nem vagyoni kár megtérítésére. Keresetét az 1959. évi Ptk. 349. §-ának (1) bekezdésére, 75. §-ának (1) bekezdésére és 78. §-ának (1) bekezdésére alapította, hivatkozva arra, hogy az I. rendű alperes a felperes képzésén megszerzett diplomák értékét megkérdőjelező suttogó propagandájával a felperes jóhírnevét sérti, továbbá számára vagyoni károkat is okozott. Vagyoni kárigénye három tételből tevődött össze: (1) Az 1990-től 2000-ig terjedő 10 éves akkreditációs előkészítő szakaszban a felperes oktatási igazgatója által végzett ingyenes munka havi 100.000 forintos, összesen 12.000.000 forintos értékéből, amely munka kifejtésére azért került sor, mert megfelelő oktatás hiányában a II. rendű alperes jogelődje a felperest kérte fel az orosz nyelvtanárok átképzésére, azonban a beiratkozott nyelvtanárok az akkreditációt megelőzően „az addigra inflálódott erre szánt összeg elapadása miatt” nem tudták elkezdni a képzés harmadik modulját, aminek oka ekként a II. rendű alperes jogelődjének a mulasztása. (2) 16.000.000 forint kárigénye adódott abból, hogy az oktatási igazgató 2000. január 1-jétől 2006. augusztus 31-ig terjedő 6 év 8 hónap alatt ingyenesen végzett tutor jellegű oktatást, miközben a II. rendű alperes jogelődje által kiadott indítási engedély ellenére az I. rendű alperes folyamatosan megkérdőjelezte ennek hitelét, e munka értéke pedig havi 200.000 forint, összesen 16.000.000 forint. Szóbeli indokolása szerint viszont ez a kárigény abból ered, hogy „az alperesi jogelőd” ellenjavaslata miatt ez időszakban a korábbi 400 fő helyett csak 100 fő oktatása folyhatott, a megjelölt 16.000.000 forintos kár ekként a 300 fő oktatásának kieséséből adódik. (3) Mindezekon kívül 9.200.000 forint összegű kárigénye adódott abból, hogy a 2006. szeptember 1-jétől 2014. április 30-ig terjedő 7 év 8 hónap alatt a hivatalokkal hiábavaló harcot folytatott, „a hivatal jogellenes magatartása miatt ellenszélben végzett” munkát, amelynek értéke havi 100.000 forint. Ennek az igénynek indokát a kereset szóbeli ismertetésekor úgy adta elő, hogy a felperes „a képzéseket folyamatosan tartja és szinten tartja, azonban nem jönnek annyian, mint ahány főre be van rendezkedve a felperes, tehát ebben a 3. pontban a vagyoni károm tulajdonképpen a kiesett jövedelemből adódik azáltal, hogy nem jönnek a hallgatók, mert hogy az a híresztelés, hogy ez nem egy diploma, hanem csak egy nyelvvizsga”. Kérte az alperesek kötelezését a károkozás megszüntetésére, az engedély elismerésére és ennek a köznevelési intézményekkel való

ismertetésére.

- [7] Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azzal védekezett, hogy a felperes által kifogásolt állásfoglalásainak megadása miatt a Ptk. 349. §-án alapuló felelősség nem terheli, mert ez a tevékenység nem felel meg az Legfelsőbb Bíróság 42. számú Polgári Kollégiumi Állásfoglalásában foglalt és definiált közhatalmi tevékenység fogalmának. Állította, hogy a felperesre vonatkozó, őt sértő, valótlan tényt nem állított, nem híresztelt, való tényt pedig hamis címen nem tüntetett fel.
- [8] A II. rendű alperes szintén kérte a kereset elutasítását. Hivatkozott egyrészt arra, hogy a keresetből nem derül ki „hol történt közigazgatási jogkörben károkozás”, másrészt arra, hogy nem jogutódja a Köznevelési Minisztériumnak.

Az első- és másodfokú ítélet

- [9] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Ítéletét azzal indokolta, hogy pusztán a keresetlevélhez csatolt 2013. szeptember 21-i és november 22-i levelek és az indítási engedély, mint okirati bizonyítékok alapján nem tudott megállapítani olyan közhatalmi tevékenységet vagy mulasztást, amellyel az alperesek a felperesnek kárt okoztak volna, a felperes pedig a Pp. 3. § (3) bekezdésén alapuló bírói tájékoztatás és a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakra történt figyelmeztetés ellenére sem tett indítványt az általa állított károkozás bizonyítására. Nem bizonyította tehát azt, „hogy bármilyen alperesi tevékenység folytán sor került volna az általa oktatott tanárok elbocsátására vagy az állásuk elvesztésével való fenyegetésre, esetleg a perbeli programnál alacsonyabb szintű és presztízsű továbbképzésre való kötelezésre. Tényelőadása ellenére azt sem igazolta az eljárás során a felperes, hogy bármilyen alperesi magatartással összefüggésben az általa tartott képzésben az általa számítottnál kevesebben vettek volna részt”, és azt sem, „hogy az alperesek a felperes jó hírnevét sértő tevékenységet folytattak volna, ezzel okozati összefüggésben a felperesnek nem vagyoni kára keletkezett. Nem igazolta továbbá a felperes a kereset összegszerűségét sem, ugyanis semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő a vonatkozásban, hogy a felperesnél kárként jelentkezett az általa hivatkozott oktatási igazgató tevékenysége, illetve a képzéssel kapcsolatos elmaradt jövedelem, továbbá a kár felmerültén kívül nem igazolta annak összegszerűségét sem semmilyen módon”. Mindezek bizonyíthatatlanságát a felperes terhére értékelte.
- [10] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján helybenhagyta. Megalapozatlannak találta annak sérelmezését, hogy az elsőfokú bíróság nem szorította rá az alpereseket érdemi védekezés

előadására, mert - indokolása szerint - erre a bíróságnak nincs törvényes felhatalmazása; továbbá, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása folyamán nem foglalt állást végzésben az alperesek perbeli legitimációjáról, mert abban a kérdésben, hogy a felperest az adott alperessel szemben megilleti-e a peresített jog - jogszabály kötelező perben állásról való rendelkezése hiányában - a bíróság érdemben az ítéletben dönt. Rögzítette a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettségről és teherről a 2014. május 29. napján kelt idéző végzésében és a 2014. november 11. napján kelt jegyzőkönyvben részletesen tájékoztatta a felperest, és ehhez képest helytállóan állapította meg, hogy a felperes a perbeli bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a felperes fellebbezésében foglalt tanúkihallgatásra és egyéb bizonyításra irányuló indítványok viszont már nem voltak teljesíthetők a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében foglalt kizáró rendelkezés alapján. Nem találta alaposnak annak sérelmezését sem, hogy a felperes az elsőfokú bíróság mulasztása folytán nem gondoskodott arról, hogy a felperes minden, az eljárás során előterjesztett kérelmet, jognyilatkozatot, okiratot megismerhessen és arra nyilatkozhasson és nem kézbesítette számára a második tárgyalás jegyzőkönyvét, mert a felperes jogi képviselője a 2015. február 19-i tárgyalási napon részt vett, továbbá az elsőfokú bíróság 2015. április 15-én intézkedett az e tárgyalásról felvett jegyzőkönyvnek a felperes részére e-mailben történő megküldéséről, de a felperes maga is kiválthatta volna a jegyzőkönyvet és az iratokba is beletekinthetett volna.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelmek

- [11] A jogerős ítélettel szemben a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Pontosított felülvizsgálati kérelme a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a keresete teljesítésére irányult.
- [12] Továbbra is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (1) bekezdését megsértve az ítélete meghozatala előtt nem döntött arról, „hogy egy II. rendű alperes által államigazgatási eljárásban hozott határozat ellenében az I. rendű alperes által kiadott állásfoglalás ütközése esetén ki vonható felelősségre”, mert az alperes perbeli legitimációjának alperes általi vitatása esetén a legitimációt a bíróságnak vizsgálnia és vizsgálatának eredményét közölnie is kell a felperes szerint.
- [13] Véleménye szerint a bíróság ennek elmulasztásával megsértette a felperesnek a Pp. 2. § (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogát is. E jog sérelme valósult meg azáltal is, hogy a bíróság az I. rendű alperes állásfoglalás-kiadását nem tartotta közhatalmi tevékenységnek, holott a bizonyítási kötelezettségről adott tájékoztatásában annak bizonyítására

szólította fel „az alperest”, „hogy közigazgatási jogkörükben úgy jártak, ahogy az az adott helyzetben elvárható”, amiből pedig az következik a felperes szerint, hogy nem fogadta el az „alperes” közhatalmi tevékenységen kívüliségre alapított védekezését. A tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét látta abban is, hogy a bíróság az ítéletével együtt nem küldte meg részére a második, egyben utolsó tárgyalás jegyzőkönyvét „az akkor hozott és később leírt ítélet átvételét, 2015.03.31-ét követően, 2015.04.14-én sem találta az iratok között felperesi képviselő a bíróságon és ezt ott a számára átadott, erre rendszeresített nyomtatványon felperes külön kérte. A 2. tárgyalás jkv-ét az elsőfokú bíróság azonban később sem küldte meg, pedig erre köteles lett volna legkésőbb az ítélettel együtt, felperes annak ismerete nélkül volt kénytelen beadni fellebbezését”.

- [14] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségét is, és nem tájékoztatta a felperest a tárgyalás berekesztésére, nem szólította fel „az esetleges” bizonyítási indítványai előterjesztésére, „a tárgyalási jkv-ben is életszerűtlenül szerepel az erre vonatkozó mondat azt követően, hogy alperesek még mindig nem a per tényleges tárgyáról beszéltek”.
- [15] Véleménye szerint a Pp. 206. § (1) bekezdésének sérelme is megvalósult azáltal, hogy a bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte és iratellenes tényállást állapította meg. Kifogásolta, hogy az okirati bizonyítékok ellenére sem került megállapításra, hogy a felperes által miniszteri engedéllyel kiadott szakdiplomát „az alperes - hivatali hatalmával visszaélve - egyszerű nyelvvizsgának értékelt”, és az „alperes” vitatása, cáfolata hiánya ellenére sem állapította meg, hogy - visszaélve hatalmával - az „alperes” a közvetlenül az irányítása alá tartozó iskoláknál vitatta e diplomák szakdiploma minősítését, ún. suttogó kampányt folytatott.
- [16] A Pp. 8. § (1)-(2) bekezdésébe ütköző pervezetési hiányosságként, szabálytalanságként hivatkozott arra, hogy a bíróság engedte „az alperest” a per érdemére nem tartozó nyilatkozatokat tenni ahelyett, hogy a tényleges jogsértésről nyilatkoztatta volna és arról, hogy a becsatolt levelekben foglalt álláspontját iskolákban is kinyilvánította-e. A pervezetés sérelmét látta a felperes abban is, hogy a bíróság „nem szorította rá” „az alperest” „az engedélyt kiadó minisztérium és jogutódja, valamint közte, mint hivatal között” fennálló jogviszony tisztázására.
- [17] A fentiekén túlmenően a felperes a felülvizsgálati kérelmének összegző részében megismételte és összefoglalta az első- és másodfokú eljárás során az ügy érdemére nézve általa előadottakat.

- [18] Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult, mert álláspontja szerint a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben írt okokból nem jogszabálysértő.
- [19] A II. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme ugyancsak a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult, annak helyes indokaira utalással.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [20] A Kúria a Pp. 275. § (2) bekezdésének első fordulata alkalmazásával a felülvizsgálati eljárás során azt vizsgálta, hogy a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős másodfokú ítélet a felülvizsgálati kérelemben foglalt okokból jogszabálysértő-e. A Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával vizsgálta azt is, hogy a felülvizsgálati kérelemben megjelölt eljárási szabálysértések fennállásuk esetén az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással voltak-e vagy sem. A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben foglalt okokból nem jogszabálysértő.
- [21] A jogerős ítéletnek a perbeli legitimációról való előzetes döntéssel kapcsolatban adott indokai maradéktalanul helyesek és teljes körűek, azok kiegészítése is, megismétlése is szükségtelen a felülvizsgálati ítéletben. Ezzel kapcsolatban eljárási jogszabálysértés sem az első-, sem a másodfokú bíróság részéről nem állapítható meg. Ennek elmulasztásával tehát nem sérült a felperesnek a tisztességes eljáráshoz való joga sem. A felperes a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét nem tette fellebbezése tárgyává, így az elsőfokú bíróság eljárása vonatkozásában erre a felülvizsgálati eljárásban már nem is hivatkozhat. Azzal sem valósult meg eljárási szabálysértés, hogy az érdemi döntés szerint a bíróság az I. rendű alperes állásfoglalás-kiadását nem tartotta közhatalmi tevékenységnek, holott az előzetes tájékoztatása tartalmából erre lehetett következtetni a felperes szerint, mert ténylegesen nem is lehetett erre következtetni, a tájékoztatás általános jellegű, a jogvita törvényi tényállási elemeihez igazodó és nem a konkrét történeti tényállásokra egyediesített volt. Nem valósult meg eljárási szabálysértés azáltal sem, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletével együtt nem kézbesítette a felperesnek az ún. második tárgyalás jegyzőkönyvét, mert a Polgári perrendtartás általánosságban nem teszi a bíróság kötelezettségévé a jegyzőkönyv-másolatoknak a felek részére való megküldését. Eziránt hivatalból csak a Pp. 136/B. § (2) bekezdésében foglalt feltételek fennállása esetén intézkedhet a bíróság és csak a tárgyalást elmulasztó fél (képviselője) számára. A második (elsőfokú) tárgyalást a felperes nem mulasztotta el, azon mindkét meghatalmazott perbeli képviselője jelen volt. Egyebekben csak kérelemre történhet a jegyzőkönyv-másolat kiadása, ilyen

kérelmet azonban a felperes nem terjesztett elő, ideértve a Pp. 119. § (5) bekezdése szerinti elektronikus formát is, amelynek megfelelő kérelme a felperesnek csak az ún. első tárgyalás jegyzőkönyvét illetően volt.

- [22] A Kúria a Pp. 3. § (3) bekezdésének állított megsértését sem találta fennállónak. Az elsőfokú bíróság az iratok tanúsága szerint két ízben is tájékoztatást adott a felek számára az őket terhelő bizonyítási feladataikról. A második tájékoztatás részletes, a felek kérelmei alapján rögzíthető jogvita törvényi tényállási elemeihez igazodóan teljes körű volt. Nélkülözte ugyan a felek jogvitájának releváns történeti tényállási elemekre való vonatkozásokat, de ennek teljesülése esetén sem kerülhetett volna sor más érdemi döntés meghozatalára mint amelyet az első- és másodfokú bíróságok meghoztak. A kereset érdemi alaptalanságáról ugyanis a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján is megnyugtatóan következtetni lehet az alábbiak szerint.
- [23] A felperes a keresetének alapjává a Magyar Köztársaság Oktatási Miniszterének XXV/2./388./2000. számú határozata folytán szerzett jogát tette. E határozatból megállapítható, hogy az oktatási miniszter a határozattal a pedagógus-továbbképzésről, a pedagógus szakvizsgáról, valamint a továbbképzésben résztvevők juttatásairól és kedvezményeiről szóló 277/1997. (XII.22.) Korm. rendelet 7. §-ának és 8. §-ának (1) bekezdése alapján adott ki indítási engedélyt a felperesnek továbbképzés folytatására. E hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket összevetve a kormányrendelet 4. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakkal is, megállapítható, hogy az engedély a pedagógusok ún. hétévenkénti továbbképzésére szolt, amely azoknak az ismereteknek és készségeknek a megújítására, bővítésére, fejlesztésére szolgál, amelyekre szükség van a nevelő és oktató munka keretében. Ez a továbbképzés az elnevezése szerint is „tovább”-képzés, ami nem azonos a szaktanár munkakörének megfelelő szakirányú alapképzettségével és alapképzésével. A közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény 2000 első félévében hatályos 17. § (1) bekezdése szerint nevelési-oktatási intézményben pedagógus munkakörben az alkalmazható, aki az e törvényben meghatározott felsőfokú iskolai (egyetemi vagy főiskolai szintű) végzettséggel és szakképzettséggel rendelkezik. A megfelelő felsőfokú iskolai végzettségek és szakképzettségek a következők: c) pont az iskolai oktatás 5-6. évfolyamán a tantárgynak megfelelő szakos tanári vagy művelődési terület tantárgycsoportjának megfelelő képesítést nyújtó tanítói; d) pont az iskolai oktatás 7-8., továbbá a középiskola kivételével a 9-10. évfolyamán a tantárgynak megfelelő szakos tanári; e) pont középiskolában a 9. évfolyamtól kezdődően a tantárgynak megfelelő szakos egyetemi szintű tanári vagy készségtárgyak esetén a tantárgynak megfelelő tanári végzettség és szakképzettség. A (2) bekezdés alapján idegennyelv oktatására - minden iskolatípusban - az alkalmazható, aki nyelvtanári vagy

idegennyelv- és irodalom szakos tanári végzettséggel és szakképzettséggel rendelkezik. A közoktatásról szóló törvény a 17. §-ban foglalt és idézett rendelkezésektől függetlenül, azoktól elkülönülten a 19. § (8) bekezdésében rendelkezett arról, hogy a pedagógus hatévenként legalább egy alkalommal - jogszabályban meghatározottak szerint - továbbképzésben vesz részt. E rendelkezés harmadik mondata arra is kitért, hogy megszüntethető - az Mt. 89. § (3) bekezdése, illetve a Kjt. 30. § (1) bekezdésének d) pontjára hivatkozással - annak a pedagógusnak a munkaviszonya, illetve közalkalmazotti jogviszonya, aki a továbbképzésben önhibájából nem vett részt, illetve tanulmányait nem fejezte be sikeresen. Mindezen jogszabályi rendelkezésekből egyértelműen megállapítható, hogy a felperes által állított ún. „akkreditáció” nem az általa állított szaktanári alapképzettségre, hanem a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény 19. § (8) bekezdésében írt hatévenkénti továbbképzésre vonatkozott, amely nem az állás betöltésének, hanem az állás megtartásának volt a feltétele és nem helyettesítette az állás betöltéséhez szükséges végzettségek, képzettségek meglétét. Mindebből következően megállapítható, hogy az I. rendű alperesnek a keresetlevélhez csatolt leveleiben foglalt - felperes által sérelmezett - szakmai állásfoglalása a jogszabályoknak megfelelt, ideértve a külföldi diplomák belföldi honosíttatására vonatkozó eljárást is. Következésképpen a perben további olyan szükséges bizonyítási igény nem is merült fel, amely az engedélyezése és lefolytatása esetén az első- és másodfokú bíróság ítéletébe foglalt érdemi döntéstől eltérő döntésre vezethetett volna.

- [24] Következésképp nem sérült a Pp. 206. § (1) bekezdése sem, a rendelkezésre álló adatok a jogerős ítélet érdemi döntésének helyességét igazolják. Nem sértették meg az eljárt bíróságok a Pp. 8. §-át sem, mert a bíróság nem határozhatja meg előre a felek perbeli nyilatkozatainak a tartalmát, különösen a jogvita érdemére vonatkozóakat (ideértve a keresetet és az ellenkérelmet), ezek éppen a bíróság döntésének a kereteit adják meg, mely keretek meghatározása nem a bíróság, hanem a peres felek rendelkezési hatalma alatt áll.

Záró rész

- [25] A felülvizsgálati kérelem sikertelensége folytán a felülvizsgálati eljárás költségeinek a viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles. Személyes illetékmentessége alapján a felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli helyette. A felperes által az alperesek felülvizsgálati képviselte folytán az alpereseknek fizetendő felülvizsgálati eljárási költséget - a felülvizsgálati kérelemmel vitássá tett követelés értékét is figyelembe véve - mindkét alperes tekintetében 100.000 forintban határozta meg a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésének az alkalmazásával, melyhez az I. rendű alperes

esetében a rendelet 4/A. §-a alapján 27% áfát számított hozzá.

Budapest, 2017. január 25.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Döme Attila s.k. előadó
bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző
HM